

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 198/04-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť M. Š., bytom B.; E. Ž., bytom B., a F. V., bytom B., zastúpených advokátom JUDr. D. J., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 141/92 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 141/92 p o r u š i l základné právo M. Š., E. Ž. a F. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. M. Š., E. Ž. a F. V. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume každému po 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré im je Okresný súd Bratislava IV p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 198/04-14 z 9. júna 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade), E. Ž. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“) a F. V. (ďalej len „sťažovateľ v 3. rade; spolu ďalej aj ako „sťažovatelia“) pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV [pôvodne Obvodného súdu Bratislava 4 (ďalej len „okresný súd“)] v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 141/92.

Zo sťažnosti vyplýva, že 27. marca 1992 sťažovatelia podali okresnému súdu návrh na vydanie nehnuteľností v zmysle zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách (ďalej len „zákon o mimosúdnych rehabilitáciách“) proti odporcovi S., B. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 141/92 zo 16. novembra 1993 zaviazal odporcu k vydaniu sporných nehnuteľností. Proti predmetnému rozsudku sa odporca odvolal, o odvolaní rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 9 Co 79/95 zo 4. apríla 1995 tak, že rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 141/92 z 24. mája 2000 návrh sťažovateľov opätovne zamietol. Sťažovatelia sa proti rozsudku odvolali, o ich odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 19 Co 294/01-152 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovatelia ďalej uviedli: *„Toto uznesenie Krajského súdu v Bratislave nebolo nikdy do dnešného dňa zo strany Okresného súdu Bratislava IV doručené tak právnomu zástupcovi navrhovateľov ako ani samotným navrhovateľom. Napriek tomu, že právny zástupca požiadal listom Okresný súd Bratislava IV o doručenie uznesenia Krajského súdu a zároveň požiadal o vytýčenie termínu pojednávania, do dnešného dňa sa tak nestalo.*

Predmetná vec bola začatá podaním návrhu navrhovateľov ešte v roku 1992, uvedenými prietahmi, vyvolaním konaní tak súdov I. a II. stupňa do dnešného dňa nebolo ešte v tomto konaní právoplatne rozhodnuté. (...) v predmetnej veci boli porušené ich ústavné práva zaručené Ústavou v jej čl. 48 ods. 2 (...).

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd SR po prejednaní tohto podnetu prijal nález, ktorým vysloví porušenie ústavných práv navrhovateľov v konaní spôsobených zbytočnými prietahmi a prizná každému z navrhovateľov sumu 500.000,- Sk ako finančnú kompenzáciu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. M. Č., podaniami zo 16. apríla 2004 a z 27. augusta 2004 sp. zn. Spr. 3127/04 a právny zástupca sťažovateľov stanoviskom k uvedeným vyjadreniam okresného súdu z 9. septembra 2005.

2. 1. Predsedníčka okresného súdu vo svojich vyjadreniach uviedla nasledovné podstatné skutočnosti:

„Ako vyplýva z faktografie spisu je objektívnou skutočnosťou, že jednotlivé časové úseky medzi úkonmi sudcu sú väčšie, ako by sa vyžadovalo. Túto skutočnosť však nemožno kvalifikovať ako zbytočný prietah v konaní. Na ozrejmienie tohto tvrdenia a pre objektívne posúdenie sťažnosti (...) poznamenávame, že na tunajšom súde už niekoľko rokov pretrváva nedostatok sudcov, je zaznamenaná veľká fluktuácia a vysoká práceneschopnosť, ktoré skutočnosti majú vplyv na zabezpečenie riadneho a bezprietahového konania“.

V ďalšom podaní predsedníčka okresného súdu uviedla, že *„prietahy v konaní boli v značnej miere zapríčinené najmä neúčastou a pasivitou navrhovateľov, resp. ich právneho zástupcu. Je nesporné, že prietahy boli spôsobené i súdom a to najmä z príčin objektívnych, preto ich nemôžeme kvalifikovať ako zbytočný prietah“.*

2. 2. Právny zástupca sťažovateľov vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu uviedol, že:

„Nemôžem sa stotožniť s názorom Okresného súdu Bratislava IV, podľa ktorého prietahy v konaní boli v značnej miere zapríčinené najmä neúčastou a pasivitou navrhovateľov, resp. ich právneho zástupcu. Pokiaľ zo strany navrhovateľov, resp. ich právneho zástupcu došlo k ospravedlneniu ich neúčasti, bolo to z dôvodu kolidujúcich termínov právneho zástupcu. (...) Práve naopak odročovanie termínov z dôvodu práceneschopnosti sudcu, spôsobovali podstatne dlhšie prietahy v konaní. (...) O zlej organizácii práce súdu a sudcov svedčí i fakt, že Okresný súd Bratislava IV vo svojom vyjadrení uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť dňa 31. 07. 2004 z dôvodu, že nebolo podané odvolanie. Táto skutočnosť sa nezakladá na pravde a je mylná. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 11 C 141/92 mi bol ako právnenému zástupcovi navrhovateľov doručený dňa 30. 06. 2004. Voči tomuto rozsudku som podaním zo dňa 29. 7. 2004 podal odvolanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj s poukazom na novovzniknutú situáciu s údajne nepodaným odvolaním mám za dôvodné sa domnievať, že uvedeným postupom a rozhodovaním súdov v predmetnej veci boli a sú porušované ich ústavné práva zaručené Ústavou.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti, len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

4. V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť IV. senát ústavného súdu, pretože v roku 2004 a v roku 2005 v súlade s rozvrhom práce na tento rok bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom IV. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu uznesením z 31. mája 2005 Dodatkom č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2005 sp. zn. Spr 1164/04 rozhodlo, že s účinnosťou od 8. júna 2005 sa sudca spravodajca Juraj Horváth stal členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prejednávajú v I. senáte ústavného

súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prejednála a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 141/92 najmä po 15. februári 1993, pretože ústavný súd chráni ústavnosť spôsobom, ktorý upravuje ústava a zákon o ústavnom súde, pričom zákon o ústavnom súde nadobudol účinnosť 15. februára 1993 a neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti, preto ústavný súd nemá oprávnenie konať a rozhodovať o porušení práv fyzickej alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred 15. februárom 1993 (napr. I. ÚS 81/03, I. ÚS 242/04):

- 30. marec 1992 - sťažovatelia podali okresnému súdu návrh na vydanie nehnuteľností podľa zákona o mimosúdnych rehabilitáciách;
- 29. september 1992 - okresný súd nariadil pojednávanie na 4. december 1992;
- 4. december 1992 – uskutočnilo sa pojednávanie, ktoré súd odročil z dôvodu neúčasti sťažovateľky v 2. rade a právneho zástupcu sťažovateľov na 14. január 1993;
- 14. január 1993 - pojednávanie okresný súd odročil z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne na 25. marec 1993;
- 25. marec 1993 - pojednávanie okresný súd odročil pre neúčasť právneho zástupcu sťažovateľov na 13. máj 1993;
- 13. máj 1993 - uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom boli vypočutí účastníci konania, následne súd odročil pojednávanie na 29. jún 1993 za účelom predvolania svedkov a predloženia dokumentácie súvisiacej s kúpou spornej nehnuteľnosti odporcom;
- 29. jún 1993 - uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom boli vypočutí svedkovia, súd následne odročil pojednávanie na 28. september 1993 za účelom vypočutia sťažovateľmi navrhnutého svedka a doplnenia dokazovania navrhovaného sťažovateľmi;

- 28. september 1993 - uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom súd vypočul svedka a sťažovatelia predložili návrhy na dokazovanie, pojednávanie následne súd odročil na 16. november 1993 za účelom vyžiadania si ďalšej dokumentácie súvisiacej so sporom;
- 26. október 1993 - okresný súd žiadal Obvodný úrad B. (ďalej len „obvodný úrad“) o zapožičanie overovacej knihy z roku 1973;
- 27. október 1993 - odporca zaslal okresnému súdu vyjadrenie k sťažovateľmi predloženej dokumentácii;
- 11. novembra 1993 – doručená odpoveď okresnému súdu z obvodného úradu,
- 16. november 1993 - uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom bol okresným súdom vyhlásený rozsudok, ktorým zaviazal odporcu vydať spornú nehnuteľnosť;
- 19. mája 1994 - odporca podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu;
- 13. marec 1995 - okresný súd predložil odvolaciemu súdu spis na rozhodnutie o odvolaní;
- 16. marec 1995 - krajský súd nariadil pojednávanie na 4. apríl 1995, na ktorom bolo prijaté uznesenie sp. zn. 9 Co 79/95, ktorým odvolací krajský súd rozsudok okresného súdu zo 16. novembra 1993 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- 27. apríl 1995 – spis z krajského súdu vrátený okresnému súdu;
- 20. marec 1997 - okresný súd nariadil doručiť uznesenie krajského súdu účastníkom konania;
- 13. máj 1998 - okresný súd nariadil pojednávanie na 8. júl 1998, ktoré 9. júna 1998 zmenil na 27. júl 1998;
- 27. júl 1998 - uskutočnilo sa pojednávanie, ktoré pre ospravedlnenú neúčasť sťažovateľov a ich právneho zástupcu bolo odročené na 16. september 1998;
- 16. september 1998 - pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti sťažovateľov a ich právneho zástupcu odročené na 12. október 1998;
- 12. október 1998 – uskutočnilo sa pojednávanie, ktoré na základe návrhu právnych zástupcov účastníkov z dôvodu vykonania ohliadky nehnuteľnosti okresný súd odročil na 30. október 1998;
- 30. október 1998 - uskutočnila sa ohliadka nehnuteľnosti;
- 22. jún 1999 - okresný súd nariadil pojednávanie na 14. júl 1999, ktoré z dôvodu neospravedlnenej neúčasti sťažovateľov a ich právneho zástupcu odročil na 27. september 1999, ktoré pre práceneschopnosť zákonného sudcu bolo odročené na 13. október 1999;

- 13. október 1999 - uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom súd vypočul účastníkov a právneho zástupcu odporcu, následne pojednávanie odročil na 18. november 1999 (dodatočne opravené na 8. november 1999) za účelom predloženia ďalšej dokumentácie zo strany sťažovateľov súvisiacej s vydaním spornej nehnuteľnosti;
- 8. november 1999 – uskutočnilo sa pojednávanie, ktoré z dôvodu neúčasti sťažovateľov a odporcu okresný súd odročil na 15. december 1999;
- 15. december 1999 - uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom právni zástupcovia účastníkov predložili okresnému súdu písomnú dokumentáciu súvisiacu s vydaním spornej nehnuteľnosti a okresný súd vypočul účastníkov konania, následne pojednávanie odročil;
- 1. február 2000 - okresný súd v Registri obyvateľov Slovenskej republiky B. B. zisťoval pobyt sťažovateľa v 3. rade v období od januára 1990 do konca decembra 1992;
- 31. marec 2000 - okresný súd nariadil pojednávanie na 24. máj 2000;
- 24. máj 2000 - uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd návrh zamietol;
- 18. júl 2000 - sťažovatelia podali proti rozsudku z 24. mája 2000 odvolanie ktoré bolo doplnené podaním o dôvodoch odvolania doručeným okresnému súdu 19. októbra 2000;
- 28. november 2000 - okresný súd zaslal odvolanie sťažovateľov odporcovi na vyjadrenie;
- 20. júl 2001 - odvolanie sťažovateľov bolo predložené krajskému súdu, ktorý 27. marca 2002 nariadil pojednávanie na 23. apríl 2002;
- 23. apríl 2002 - krajský súd uznesením sp. zn. 19 Co 294/01 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie;
- 4. september 2002 - spis z krajského súdu vrátený okresnému súdu;
- 27. január 2004 - okresnému súdu bola doručená žiadosť sťažovateľov o doručenie uznesenia krajského súdu z 23. apríla 2002;
- 17. február 2004 - okresný súd nariadil pojednávanie na 17. marec 2004 a zaslal uznesenie krajského súdu z 23. apríla 2002 právnenému zástupcovi sťažovateľov;
- 17. marec 2004 - uskutočnilo sa pojednávanie, ktoré po vypočutí právnych zástupcov účastníkov okresný súd odročil na 21. apríl 2004;
- 21. apríl 2004 - uskutočnilo sa pojednávanie, ktoré po vypočutí právnych zástupcov účastníkov bolo odročené na 26. apríl 2004 za účelom vyhlásenia rozsudku;

- 26. apríl 2004 - uskutočnilo sa pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd návrh zamietol;
- 2. august 2004 - sťažovatelia podali proti predmetnému rozsudku odvolanie (podané na poštu 30. júla 2004),
- 29. december 2004 - odvolanie sťažovateľov bolo predložené krajskému súdu na rozhodnutie.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade

neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (II. ÚS 26/95).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 141/92 o vydanie nehnuteľností, v ktorom sťažovatelia vystupujú ako navrhovatelia, došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o reštitučnom nároku sťažovateľov v okolnostiach danej veci môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci najmä s ustálením skutkového stavu najmä pre zložité zabezpečovanie dôkazov z minulosti. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov, treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mali svoj podiel aj sťažovatelia, najmä tým, že sa nezúčastnili viacerých pojednávaní, a to aj neospravedlnene (napr. 16. septembra 1998, 14. júla 1999), pričom kvôli odročovaniu pojednávaní nemohol okresný súd vždy plynulo postupovať v konaní. V danom prípade však podiel sťažovateľov na vzniknutých prietáhoch podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlhé, viac ako trinásť rokov trvajúce konanie

okresného súdu. Na uvedené správanie sťažovateľov ústavný súd prihliadol pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia v tejto veci.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a v tejto súvislosti konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný v období:

- od 19. mája 1994 (odvolanie odporcu proti rozsudku okresného súdu zo 16. novembra 1993) do 13. marca 1995 (predloženie odvolania krajskému súdu), t. j. viac ako 15 mesiacov;
- od 27. apríla 1995 (spis vrátený z krajského súdu) do 13. mája 1998 (nariadenie pojednávania na 8. júl 1998), t. j. viac ako 36 mesiacov;
- od 30. októbra 1998 (ohliadka nehnuteľnosti) do 22. júna 1999 (nariadenie pojednávania na 14. júl 1999), t. j. viac ako 7 mesiacov;
- od 9. septembra 2002 (vrátenie spisu z krajského súdu) do 17. februára 2004 (nariadenie pojednávania na 17. marec 2004), t. j. viac ako 17 mesiacov.

Celková doba zbytočných prietahov z dôvodu nečinnosti okresného súdu ustálená ústavným súdom je viac ako 75 mesiacov, t. j. viac ako 6 rokov.

Obranné tvrdenie predsedníčky okresného súdu, ktorá odôvodňovala celkovú dĺžku konania tým, že *„na tunajšom súde už niekoľko rokov pretrváva nedostatok sudcov, je zaznamenaná veľká fluktuácia a vysoká práceneschopnosť, ktoré skutočnosti majú vplyv na zabezpečenie riadneho a bezprietahového konania“*, nemožno akceptovať.

V tejto súvislosti ústavný súd už uviedol (I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť pripočítaná na

ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (I. ÚS 156/02, I. ÚS 65/04).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia sa domáhali priznania primeraného finančného zadosťučinenia každému vo výške po 500 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je pre sťažovateľov dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené vzhľadom aj na určitú zložitosť veci a podiel sťažovateľov na celkovej dĺžke konania priznať im finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, každému vo výške po 40 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľom do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

5. Ústavný súd nerozhodol o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľom, pretože si takýto nárok neuplatnili.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2005